

در قافیه ماندن

ب - حداقل حق اولاد (یک فرزند) از ۴۸۷۱۲۵ ریال به ۶۰۸۹۱۰ ریال.

ج - بن کارگری از ۳۵۰۰۰۰ ریال به ۸۰۰۰۰۰ ریال.

د - حق مسکن از ۱۰۰۰۰۰ ریال به ۲۰۰۰۰۰ ریال.

ه - سایر سطوح دستمزدی نیز از ۵ تا ۲۰ درصد افزایش داشته که جدای از افزایش‌های فوق (به جز حداقل دستمزد) می‌باشد.

۳ - علاوه بر افزایش دستمزدها در ابتدای هر سال، بسیاری دیگر از فاکتورهایی که در تولید کالاهای داخلی تأثیرگذار هستند، افزایش می‌یابند. چون از ابتدای هر سال بودجه مربوط به آن سال اجرایی می‌شود، بنابراین طبیعی است که قیمت آب، برق، گاز، بنزین، گازوییل و به عبارتی، قیمت حامل‌های انرژی افزایش داشته باشند. بنابراین مشاهده می‌شود که بسیاری از عوامل تأثیرگذار

۱ - همه ساله بعد از پایان یافتن تعطیلات سال جدید و شروع رسمی کار، مسئولان مختلف از گوشه و کنار کشور و از رشته‌ها و محصولات گوناگون راجع به قیمت کالاهای تولیدی اظهار نظر کرده و همگی متفق‌القول صحبت از عدم افزایش قیمت‌ها می‌کنند. این در حالی است که قبل از پایان هر سال، شورای حقوق و دستمزد حداقل دستمزد کارگران را برای سال جدید مشخص کرده و این افزایش، به دنبال خود افزایش حق بیمه سهم کارفرما، افزایش حق اولاد، افزایش حق مسکن افزایش بن کارگری و ... را به دنبال دارد.

۲ - با نگاهی به مصوبه شورای حقوق و دستمزد در اسفند ماه سال ۹۲، که از ابتدای سال ۹۳ لازم‌الاجراست، افزایش‌های زیر را شاهد هستیم که عبارتند از:

الف - حداقل دستمزد از ۴۸۷۱۲۵۰ ریال به ۶۰۸۹۱۰۰ ریال.

باعث کمبود آن در بازار شده، و برای جلوگیری از مشکلات درمان بیماران، واردات آن دارو با قیمت‌های بسیار بالاتر از تولید داخل اجتناب‌ناپذیر بوده و این مساله علاوه بر فشار بر دولت از نظر تأمین ارز بیشتر، موجب فشار اقتصادی بر بیمار نیز خواهد شد.

۷- در تولید یک دارو علاوه بر ماده اولیه و مواد جانبی که بعضاً تولید داخل بوده، مواد بسته‌بندی نقشی اساسی دارد. مثلاً اگر قیمت شیشه دارو که در تولید شربت‌ها به کار می‌رود، افزایش قیمت پیدا کند، تأثیر تعیین‌کننده‌ای در قیمت تمام شده داروی نهایی دارد. شکر هم همین نقش را دارد و افزایش قیمت آن، در بالا رفتن قیمت تمام شده داروی ساخته شده مؤثر است.

۸- از این صغری کبری‌ها که بگذریم، مسؤولان دارویی اگر بنا دارند که قیمت داروهای تولید داخل افزایش نیابد، باید جلوی همه افزایش قیمت‌هایی را که اشاره کردیم، بگیرند که امری تعلیق به محال است. بنابراین، هرگونه اظهارنظر در مورد این که قیمت داروهای تولید داخل نباید افزایش یابد، یا این که وزارت بهداشت، تولیدکنندگان دارو را تحت فشار ثابت نگه داشتن قیمت‌ها بر اساس سال قبل قرار دهد، به تولید لطمه زده و خلاف جهت اقتصاد مقاومتی حرکت کرده‌اند.

۹- تولیدکنندگان دارو باید مورد حمایت همه‌جانبه مسؤولان وزارت بهداشت قرار گرفته و با آنان طوری برخورد شود که با دلگرمی بیشتری به تولید خود ادامه داده تا سلامت جامعه دچار مشکل نشود. دلگرمی هر بنگاه اقتصادی از

در تولید کالاهای داخلی افزایش قیمت داشته که مساله‌ای اجتناب‌ناپذیر است.

۴- افزایش قیمت‌های مورد اشاره به همراه افزایش دستمزدها، هزینه‌های تولید را افزایش داده و به‌طور طبیعی تولیدکنندگان را با چالش افزایش قیمت کالاهای تولیدی مواجه می‌سازد. در این روندی که اشاره شد، تولیددارو و تداوم آن از اهمیت ویژه‌ای برخوردار بوده و هرگونه خللی در تولید دارو، مشکلات زیادی برای بیماران به‌وجود می‌آورد. تولیدکنندگان به‌طور اعم، و تولیدکنندگان دارو به‌طور اخص، باید از اقتصاد پذیرفته شده‌ای برخوردار باشند تا بتوانند بادلگرمی بیشتری به تولید ادامه دهند. این مساله زمانی توجه مضاعف می‌طلبد که از امسال باید کلید شروع اقتصاد مقاومتی در جامعه زده شود.

۵- اقتصاد با بخشنامه و تهدید، به سامان نمی‌رسد. وقتی قبول داشته باشیم که اقتصاد چنین است، بنگاه‌های اقتصادی از جمله کارخانه‌های تولیدکننده دارو که بخش زیادی از آن‌ها بخش خصوصی بوده و آن‌هایی هم که وابسته به بخش خصوصی نیستند، وابسته به بخش غیردولتی بوده که تمامی این‌ها به‌عنوان بنگاه‌های اقتصادی واقع در بورس، باید به تعهداتشان که عمده آن سود حاصل از گردش اقتصادی است، عمل نمایند.

۶- از مسایل کلی تولید که بگذریم، تولید دارو در ایران همان گونه که اشاره شد از اهمیت ویژه‌ای برخوردار می‌باشد، چرا که سلامت جامعه به آن وابسته است. اصولاً در تولید دارو هیچ‌گونه خللی نباید به‌وجود آید، زیرا هرگونه خللی در تولید دارو

جمله کارخانه‌های داروسازی به چرخیدن درست چرخ‌های اقتصادی‌شان بوده و این چرخش درست و سالم به این معنی است که دخل و خرج آن‌ها جفت و جور شود. البته، مساله کاهش هزینه‌ها باید مورد توجه همیشگی کارخانه‌های داروسازی باشد و کارشناسان وزارت بهداشت نیز بر آن نظارت داشته باشند، ولی همه مسؤولان و دست‌اندرکاران داروسازی مملکت باید طوری با تولید داخلی دارو برخورد کنند که اقتصاد آن دچار بیماری نشده و نفس آن به شماره نیفتد.

۱۰- نکته آخر این که می‌گویند: «وصف‌العیش نصف‌العیش». بنابراین، مسؤولان دارویی به

جای این که دائماً مصاحبه کرده و عنوان کنند که قیمت داروهای تولید داخل (حتی برای کوتاه مدت چند ماهه) افزایش نمی‌یابد، باعث می‌شود که چرخ‌های تولید ناخودآگاه کندتر شود. شاید در این گونه موارد، سکوت بهترین سیاست مسؤولان دارویی در قبال مساله افزایش قیمت‌ها باشد. چرا که براساس ضرب‌المثلی که عنوان شد، انتظار خود باعث دلگرمی بیشتری خواهد بود. خلاصه کلام این که مسؤولان دارویی کشور باید دقت کنند تا در صحبت‌های خود، شعری نگویند که در قافیه آن بمانند!

دکتر فریدون سیامک‌نژاد

